

[Glistrup]

Jeg tror nok, at Frankrig med deres dygtighed inden for EF-bureaukratiet vil have større indflydelse på, hvad der kommer til at ske, end vi fra denne randstat i Europa, som vi befinder os i, med hensyn til at få indflydelse på, hvordan man fortolker disse bestemmelser, der ikklæder sig fåredragten af at være tekniske bestemmelser, men som i virkeligheden er behårde, økonomiske storkoncernes socialistinteresser i at mase sig frem og simpelt hen få tingene klart så usagligt, så skadeligt for befolkningens levestandardforøgelse, som man kun oplever hidtil i den socialistiske del af verden, men med vedtagelsen af dette direktiv vil man med ét slag opnå Stalins storhedsdrøm om, at også Vesteuropa bliver socialistisk.

Det er de perspektiver, jeg frygter kan ligge i gennemførelsen af et direktiv som det her.

Vi kan vist så nogenlunde sige, at i Fremskridtspartiets gruppe har vi ni forskellige holdninger til dette forslag. Vi har varierende grader af usikkerhed over for det, og vi vil selvfølgelig arbejde meget grundigt med det. Vi var meget taknemmelige for hr. Ivar Nørgaards redegørelse i dag, som på saglig og fremragende måde og med gode formuleringer hjalp os i Fremskridtspartiet videre frem i vores afklaringsproces. Hr. Ivar Nørgaards tale vil i allerhøjeste grad indgå som et væsentligt led i Fremskridtspartiets videre behandling af denne sag.

Det gjaldt dog ikke de sidste tolv sekunder af talen, dér, hvor hr. Ivar Nørgaard siger: Kan vi da så ikke indføje et artikel 100 A, stk. 4-forbehold i, hvad enten det så bliver rammedirektivet eller de enkelte direktiver? Det forekommer i hvert fald umiddelbart – men bevares, vi vil da selvfølgelig gerne også overveje den del af talen, som må føre ud i det rene pladder-misk-mask. Jeg tror bestemt ikke på den måde at klare det på.

Det er ikke så let, som meget af den danske EF-debat om den såkaldte miljøgaranti i artikel 100 A, stk. 4, har givet indtryk af, nemlig at det drejer sig bare om højere eller lavere krav. Vi kan altid stille højere krav, vi kan bare ikke stille lavere krav. Når man kommer ud i den frygtelig vanskelige virkelighed, er det meget, meget svært at få fastslået og få europæisk enighed om, hvad der i grunden er et højere krav, og hvad der i grunden er et lavere krav. Derfor har vi ikke nogen tillid til, at man ad den vej kan

finde en trylleformular til at mindske de vanskelige problemer.

Det er godt, vi har fået denne debat på så tidligt et tidspunkt, at vi kan få tid til nærmere at overveje det. Det, der står som valget for Fremskridtspartiet, er enten, at vi bruger vores spinkle kræfter på at springe ud i det, og så ser man, hvad der sker, når man rammer havoverfladen, om man kan svømme i det gode vand, eller at vi falder tilbage på det, som minder om det, hr. Niels Helveg Petersen kaldte »den gamle metode«, nemlig at man tager tårnkranen for sig og plæneklipperkniven for sig og de andre ting igennem og så ser led for led, hvad man kan, og så lader vore børnebørn og oldebørn om at gennemføre det store, samlede projekt.

Vi er meget, meget spændt på, hvordan denne sag kommer til at udvikle sig, og vi vil følge den med meget stor interesse i Markedsudvalget og vil følge den offentlige debat i øvrigt.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Glistrup, at han har misforstået mit forslag om at indsætte bestemmelsen, der står i artikel 100 A, stk. 4, i selve direktivet, hvis hr. Glistrup tror, at det er ensbetydende med, at vi så skulle tilbage til at behandle hver enkelt lille maskine eller del for sig. Jeg mener ligesom andre talere og hr. Glistrup selv, at det er en fordel at have det i dette store direktiv.

Men der er den risiko, at der vil være konkrete områder, hvor vores veldefinerede beskyttelsesforanstaltninger, sådan som vi har udviklet dem i Danmark, og som de også har udviklet dem i Sverige, ligger på et andet niveau end i sydeuropæiske lande. Hvis man derfor i nogle tilfælde – men det er kun i nogle tilfælde – klart har fastlagt standarder, som er lavere end dem, vi vil have, ville det være rimeligt, at vi kunne sige – og det ville vi altså kunne, hvis vi havde det indbygget – at hos os vil vi fastholde de standarder, vi har i henhold til artikel 104, stk. 7. Men det kan vi altså ikke, hvis det ikke står i direktivet.

Jeg mener ikke, der vil blive mange eksempler. Det vil blive de væsentlige tilfælde, vi skal tage fat i.